

POETES / VÍCTOR MAÑOSA

(A Raquel García Lozano, traductora de lehuda Amikhai)

Algunes vegades,
moises benignes
habiten les paraules
dels poetes vells.

Aquestes però,
són un còdol tebi
a les mans de la traductora.

Em pregunto
si en l'íntima suplantació
que embasten,
les mans i el cos de la traductora
s'omplen també
de sargantanes esteses al sol.

Les mans de la traductora
impregnades del desig de l'home,
el desig de tots els homes,
elemental i antic.
La pell evocada,
moltes rialles
verdes i rodones.

El desig de l'home i tots els homes
fermenta aquí en una paraula sola:
"uvas".

Imagino les seves mans quan tanquen el llum
en acabar,
i mai no s'acaba.
La traductora s'endinsa ara
en el brogit dels dies.

A la taula, resten els papers esvalotats
com els cabells de la que surt de l'habitació,
i no ha estat sola tota la tarda.

(publicat a la plaquette núm. Vers,
Papers de Versàlia, hivern 2009)

Víctor Mañosa (Sabadell, 1971) és matemàtic i treballa com professor a la Universitat Politècnica de Catalunya.

És autor dels reculls de poemes *Liquen* (2002), que va obtenir el Premi Puigcerver atorgat per l'Ateneu Cultural Josep Taverna d'Alforja, *Lobishome* (2007-2009) i *L'home que mira perplex* (2006), ed. Papers de Versàlia, 2008. Col·labora habitualment en les nostres publicacions i escriu el bloc *Catàleg de deficiències*

Papers de Versàlia - www.papersdeversalia.com

Avui li he comprat
unes taules de multiplicar.

Són les mateixes,
per això les he comprat quan les he vist;
i ara les deso a l'espera del dia.

Les repetíem a la tarda,
abans de sopar,
la meva mare i jo.

El dinar de l'endemà, vidres embafats,
llum fluorescent a la cuina,
cigarreta als llavis, ella.

Taules de multiplicar
a l'empara de la seva llum benigna;
temps robat a la cadena de muntatge.

Taules de multiplicar per al meu fill
a l'empara de la llum que puc.

(de *L'home que mira perplex*,
Papers de Versàlia, 2008)

Fes com la boira
que aquest matí
ensordia la terra.
Abaixa la veu, calla potser,
defuig la finitud de les paraules
i els seus bucles.
No gosis explicar-te,
ni al·ludir als anys de necessari aprenentatge,
perquè cadascuna de les pedres
amb què t'apedaces
és un silenci.

Fes com la boira
que aquest matí
ensordia la terra
embevent les nostres petjades.
I deixa Déu en pau
allà on sigui.

(de *Stramonium*, en preparació)

Resseguir els solcs que l'entropia treballa
a l'espai comprès
entre la pell i el moll de l'os.

Conèixer l'estupor de l'home
que mira perplex
de l'altra banda del mirall.

Percebre certa obstinació encara
en dir que no.
Fitat ja el que és permès i el que és vedat.

Intuir la pervivència del misteri
en certs fets trivials.

Per exemple:

afilar el llapis
per sentir l'olor de la fusta.

(de *L'home que mira perplex*,
Papers de Versàlia, 2008)

